

**Čerstvé
zprávy
z Vesmíru**

**David Horymír
Vrána**

© 2026 David Horymír Vrána

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-7705-089-0

Vážení pozemšťané,

Já, Vesmír, vám kondoluji i blahopřeji k tomu, jak to tam zatím dole válíte. Dovalili jste se až na křižovatku všeho. Teď je to na vás. Vaše příští rozhodnutí budou přímo formulovat váš příští život nebo neživot na planetě, kterou jste dostali k dispozici. Pohráli jste si pěkně, o tom žádná diskuse, ALE. Jste pestrou, nejpestřejší směsicí toho, co planeta nabídla. Víc už toho nedá. Teď je tu největší variabilita duší a těl a útrob a planktónu planktóněčku mrňavýho lidskýho. Víc už nejde. Kdo chce víc, nemá nic.

Proto vám, velevážení, sdělujeme, abyste zastavili plýtvání, obžerství a jinou nenažranost. Nenažranosti bylo dost, je doba na sytost. Sytost barev, směrů, proudů a výdajů. Seškrtejte to, co můžete, ať tu dál přežijete. Přežije ten, co nejmíň žere, bez pardónu, abych tak řekl. Naše království vesmírné není bezedné. Jděte do sebe a zeptejte se: Kde žeru moc a nemám žádnou pomoc? A tam si pomoc přivolejte: „Haló, pomoci! Už to všechno není v mé moci.“ Sežral mámu, sežral tátu.

Tím končím svou první zprávu, spáruji ji s druhou, ani ne tak moc tuhou, jako tlustou. Tlustou jako vy, žrouti! A na tu druhou nebudu ani tak moc plýtvat Davidovou tuhou nebo snad stuhou. Stuha života líně line se a mizí jak duha. Má duha zmizet? Nic nemá tak dlouhého trvání, ani jarní tání ani jarní rovnodennost, mimochodem. A proto se zvedejte a do Betléma nespěchejte, nýbrž domů ke svému veledómu, tam koštěte se chápejte a práh svůj zametejte. Před ním, za ním, co já vím. Hlavně s pořádnou vervou. A co vymetete, to si taky snězte a k sousedovi nelezte. To je jeho věc, ten práh, nebo co to tam pořád používáte. Umy-

vadlo? Na co? Není kde jinde se umýt? To je fuk. Šum a fuk. Zařídte, ať vy nejste šumafuk, ať nevyšumíte tím, že tady všechno zvíte, teda sníte, sežerete, vy chátro hamizná.

Srdcervoucí podívaná na to plémě, sémě ze Země a ze mě. No nic, dost už zlosti a truchlivosti a jiné nečnosti, vzhůru do radosti. Vzhůru do radosti a informační nekonečnosti. Aby vám nezbyly jen od oběda kosti, je třeba se pustit do činnosti a jedinečnosti. Úsilí dál svět táhne, samo se to neroztáhne. Tahejte, ať máte. Tahejte tu káru dál, ať se práší za kočárem. Nevyjdete s málem? Nevadí. Hojnost se vám nabízí. Kdo nesel, sklízí. Tak už to chodí s tou vaší lodí, bárkou nahnutou. Každý má kapsu nadutou. Co do úst by mohl dát, do kapsy si strčí, to tady frčí, jak vy říkáte. Pozornost, pozornost na tom nemáte a dost často se flákáte.

Co můžeš udělat, udělej, a netlač při tom na pilu, ať nedojde k omylu. Vesla se chopte a plujte z vesela, plujte radostně a ne zlostně. Fortůnu udělá ten, kdo moc nedělá, ten, kdo dělá tak akorát, netřeba svým činem věcem předbíhat. Tahat, tahat, jako ti volí, vytvořit lidstva soukolí, kde každá matka a každý šroubek nemá ani jeden navíc vroubek. Škrabošky odhoďte, je konec karnevalů, je doba nabušených svalů, ale těch funkčních, ne těch na okrasu. Zvíte, že zas přijde doba hodokvasu.

K veslům, k veslům, jeďte dál! Třeba plouti po té pozemské pouti. Co bylo, bude a je stále, proto nestůjte na skále hořekující nad svým osudem už nikdy více. Nikdy více prostojú a falešných postojú. Chobotnice vás nesežerou, ty maj svojí práce dost. A vůbec, moc se nebojte moře ve všech podobách. Moře práce. Když ho vidím, je. Když to moře nevidíte, klidně ho uděláte, bez mrknutí oka. Vám tak něco ukázat k nahlédnu-

tí, k tomu nemám ani obutí, abych se nachodil a naukazoval. Jeden nekouká, druhý nevěří, třetí nerozumí a čtvrtéj během toho sdělování umřel hrůzou z vlastních představ a ne z toho, co jsem mu říkal, to jste celí vy.

Nevíte, na co použít mozek. Mozek netvoří, přijmu, zpracuju, přijmu, zpracuju a takhle a jdu dál. Nebudu vymejšlet falešný vzdušný zámky a záhady. Co když z toho vzdušného zámku spadnu? Je dole tráva, trampolína nebo obchod se zeledinou? Co když tam není nic? Panika, nic, žádná informace. Co když spadnu do nic, co se mi stane? Bolí to? Bože snad to nebolí, spadnout do toho nic.

No nic. Dost už bylo toho nic. Ještě potřebuju říct to všechno. Chcete vědět všechno? Nu dobrá. Viditelně si to svými skutky přitahujete. Někdo by vám všechno už asi měl říct. Jinak to s vámi už nepůjde. Všechno je nic a taky na nic a nic je všechno, je v něm totiž skryto. Jedno ve druhém naprosto rovnoměrně. Tak tedy vesmír není nekonečněj, je drobátko malej pro všechny ty vaše vrtochy a ambice a rádoby poznání. Můžete chtít dosáhnout, kam chcete a čeho chcete. Je to jak poličky. Když jsi malej, tak si stoupni na špičky a když tam, holenku, ani tak nedosáhneš, tak si postavíš raketoplán, vid', abys viděl hvězd oceán, vid'. Ale co vidíš? Hlavně tmu černou vesmírnou a ta ti říká, že tam lézt nemáš, páč s tvejma možnostma je ti to, človíčku, stejně prd platný. Pokud nezavnímáš to kouzlo pozemský a budeš se chtít někam drápat, dopadneš stejně, proto zavádějící je to nápad a nejde to chápat, když nepochopíš ani tkaničku vod svý boty. Hele, jdeš! Je tu a není a je tu a není, levá, pravá a stále a stále dál. Tak je tu ta tkanička nebo není? Co nevidíš, to tu není. Nic pro tebe.

A že by se toho dalo vidět, mravenečku, hvězdný dráhy, mléčný dráhy, mléčný mlhoviny a černý hmoty a černý díry a jak tomu všemu chcete říkat, abyste byli zajímaví. Všechno je to stejnej matroš, tvůj zadek i záplata na něm i kůra stromu. Nevidíš, nevěříš? Věř. Stejně ti s tímhle tvým vybavením nic jinýho nezbejvá. Jó, vem si bezovou hůlku a kruť s tím všude okolo sebe. Nic, kámo, nic tě nespasí. Věř. Věř tomu, co ti napíšu, chceš-li někam dojít.

A nemysli tolik, prosím. Vo tom už jsem se tady zmínil a je to snad jasný. Poskytnu jim tak jednoduchej nástroj, kus elektrickýho tuku, a voni si myslej, co ten jejich mozek všechno neumí. No neumí, to ses trefil. Jen přijímat. Přijímat všechno to krásno, co do něj proudí, každej den jinak krásný. No snažíme se, posíláme krásna haldy, miliardy a co ty? Přeložíš si to na bomby, pušky a tanky taky. Jeden už neví, jak by ti to krásno vokázal, aby bylo dostatečně vokázalý. No nic. Jedeme dál, prodloužené jízdy po dalších mlhovinách, chceš-li a neumíš-li je blíž rozlišit. Jsou krásný, no co, mlhovina.

Pojďme jinam. Mlhovina, rohovina, lihovina, škvár jako škvár, zbytečný slova, a těm se vyhnu, raděj někam zahnu za sloup kulatej velikej. Radši za sloupořadí, aby už ses zpátky ne našel, a ještě jedna zatáčka natáčka na obrtlíku a jsme tu, jiná krajina lesů, vod, jezer a strání, kde nikdo nemá stání. Víš proč? Protože jsou všichni jak volové v bance a na svý židli v officu. Vysed'te tam důlek - důlek, to je to jediný, co tam vyrobíte a stojí to za nějakou zmínku. Máš v mobilu další upomínku, která ti připomene dalších sto upomínek na nic a z toho je ti na nic. Vidiš, nic nevzniká a taky vzniká jedno velký nic. Zaměř se na jádro pudla pudlovatýho a nebude tam ani jedna bílá kudrlinka

- nic. Tak to už znáš dobře, to nic. Co kdybys zkusil taky dělat všechno.

Hele všechno! Támhle běželo! Jako motýlek, kterého honí malé dítě a nemůže ho dostihnout, ale to vůbec nevádí, protože v jeho a barvách a letu a trajektoriích je to všechno. Je to tam. Teď jsi přemýšlel, vid'š? Nepřemýšlej, představ si to. Běžíš po louce, je tam bělásek, ale není bílý, má na sobě nesčetně barev a louka taky není zelená, je všelijíká, moudrá, živoucí, spokojená, klidná, a tak moc samozřejmě: má všechno. Motýla bělásek jsi teď honil po louce ty človíčku. Olala. Co si představuješ, to zažíváš a může se velmi rychle promítnout do tvého života.

Třeba tvoje teta Běta, jak sází pelargónie, dlouho jsi za ní nebyl, vid'š, v důchoďáku. No nevádí, věci můžeš napravit vždycy, nezáleží jak dlouho jsou rozbitý, zničený, na hadry, jak by se řeklo. Stačí maloučko tý krásný energie v tvý hlavince. Teď se seberu a už nebudu jen dennodenně plejtvat toner na smlouvy, který vyrábím, ale vlastně je nikdo nikdy nečetl. Vymyslím si prachbídnejší důvod a vyrazím za tetou Bětou. Nebudu si myslet, že je stará a pomatená. Ovšem budu si říkat: „Když už jsem si na tetu Bětu vzpomněl, asi to nebude úplně náhoda. Takže je na bíledni, podívat se za ní, jaké pro mne má sdělení, a nenechám se odradit její hodinovou historkou o obsahu televizních seriálů, anóbrž si to všechno vyslechnu pln očekávání, kde se v tý hromadě naučený kriminální herecký hantýrky nachází ten diamant.“

No a ta teta Běta by tě mohla, holenku, trochu rozeběhnout, a pak poběžíš dál a dál vstříc novým lepším zítřkům. Ale o tom jsem až tak mluvit nechtěl. To je obecně dobrý pro tebe, ale jsou tu jiné věci. Co ta příroda, chlapani a děvčata. O tom se

dá namluvit, jejej. No tak ta je všude. Myslíš si, žeš ji zalil asfaltem, ale nene. Je pořád všude. A hlavně ty jsi příroda, seš to přírodní živel a tak se chováš, ať chceš, nebo ne. Uvnitř tebe je ohromná část přírody, kterou máš možnost zkoumat, když budeš chtít. Je to na dlouhý lokte, to zkoumání, když to zkusíš, dlouho z toho nic nebude. Ovšem můžeš tam v sobě najít další diamant. Říkám diamant, protože to připomíná něco, co vy, holčkové, chcete, po čem toužíte, a tak vám to tak servíruju. Ve skutečnosti je to ještě něco daleko jinačejšího a nádhernějšího, ale co už s tou vaší hatmatilkou zvládnout říct, než že to je tamten šutr, ten diamant.

No nevadí, alespoň si něco představíš, něco, co tě může někam dovést. Jste si tady navymejšleli vosvícení a posvícení a navsvícení. To ne. Tvrdá dřina a práce. Nic neuvidíš vočima a nic ne-nahmatáš. To, co tady na tom světě vokukuješ, to je šalba a malba a výmalba. To, co je k něčemu, je skryto a vede k tomu dlouhá předlouhá kopcovitá a kamenitá cesta s překážkama, aby se tam jen tak nikdo nedostal. A pralesem a močálem, jak v těch vašich pohádkách, tam už se trochu chytáte, za nos, některý, většina ne, a to je taky dobře.

Jó, pohádky pohádkovitý, to je to, co tady taky přináším. Nic jinýho. Je to příběh plynoucí plynulej. Třeba ti něco ten příběh řekne. Vy lidičkové jedete na příběžích. Pořád zkoumáte, co bylo, a vykopávat starý vykopávky a potvrzovat, co jste si mysleli, že bylo. Starý bejlí bylo, třasořitkové. Co tam všechno najdete, vid', starý civilizace a zapomenutý poklady. Jo, to si nech zdát, že ti to k něčemu bude. Jenom tvrdá dřina teď. Teď jsi dostal život, teď tady šlapeš po hlíně hlínovatý. Co bylo předtím, to vodnes čas, to už není tvoje a má to kvalitu jak spoďáry

na mrtvole, dočista mrtvý, zakopaný. Ale klidně pátrej, myslíš-li si, že tam něco najdeš. Žádný poučení není, jste nepoučitelný.

A to je taky dobře. Můžete opakovat stále dokola ty chyby chyběnký a nechat je zas odplouvat jak ryby ryběnký a řešit ty věci líp a líp, až z nich přestane bejt téma k řešení. A toho sis ani nevším, vid'. Tak se podívej do těch vykopávek a muzeí a spisů a popisů a dopisů, co tam řešili. Kde jsou ty potíže teď. Nemoci – nejsou, jsou jiný, jsi tady a na tomhle místě, jsi tady, neschováš se mámě pod sukni, vidím tě, žiješ tu, tak se na to zaměř a pozoruj svoji pozorností, a čas plyne táááák pomalu. Čteš si knihu, a teď - furt čteš tu knihu, no paráda. Tak čti. Určitě ti to totiž k něčemu bude.

Jak moc tě to zasáhne, nevím, nevím, jak moc se zrovna do tebe strefím, do tvýho ustrašenýho vnitřku tělíčka. Co když tohle? Co když tamto? Můžeš si sám sobě říct, jak často se ti v životě stalo „co když tohle“ nebo „co když tamto“. Že nikdy? Jo, nikdy. Co totiž vymyslíš, nemůže bejt. Přej si něco radši - ale ani to se nevyplní do puntíku, holenku. Jsou tu totiž možný možnosti a možnosti a možnosti těch drugejch možností. Jestli nezapadáš se svým přáním mít Lamborghini do těch možností, Lamborghini nebude. Ale pokud si přeješ něco na ježdění pro rodinu a abys občas hodil babičku do krámu nebo souseda na ryby, už se ti ty možnosti začínaj pomalu umožňovat, a až se úplně umožněj, uvidíš, jak snadno se tvoje přání splní. Sice se splní úplně jinak, než sis přál, ale splní. A to je třeba pozorovat - splnilo se, v podstatě. Řeknu díky za to vojetý BMV, co se tu náhodou dneska objevilo, když včera jsem ještě o něm neměl ani ponětí, a jdu dál a dál. Teda teď už jedu, vid', a jedu a zase někam jedu a s každou jízdou se to přání vyplňuje a jsem vděč-

ný, že můžu jet a svézt si ten svůj zadek a jiný takový zadky na krásný místa na týhle tvojí planetě, vid'.

Jednou jsi ji dostal, holku jednu žhavou modrou planetu, tak ji máš, jsi tu, užívej. S péčí dobrého hospodáře - to neřeknu. Nějak jsem vycejtil tady přes toho pisálka, co tu drápe tyhle věty propiskou do sešitu, že tohle není dobrý úsloví, který by tady stálo za to použít. Užívej života, zkrátka, protože dlouze to nejde. Nesmíš toho navymejšlet zas moc, protože by ses akorát do smrti smřtující nejsmrťovatější honil za vlastním ocasem a vůbec bys nevěděl, že jsi žil. Život má hodnotu jen v maličkostech. Od jedný ke druhý ke třetí, tak se prej podle vás lidí dá někam dostat. Já si to nemyslim. Je to ve skutečnosti jednodušší. Život žít. Moc dobře, ty jeden, poznáš, když opravdu žiješ, a takový chvíle si dopřávej, si myslim. To byl fór, nic si nemyslim. Nemám čím. Proto vás, tvorečky, tak moc nechápu, ale snažím se vám tady zprostředkovat něco, něco, co vás snad dokáže naladit, slova, která vám snad mohou zpřístupnit stav, ze kterýho se vám ten život, kterej je úplně stejnej, jako byl právě před chvilkou, bude zdát životnější, žitelnější, přístupnější, prostě víc váš život.

Proto prosím moc nepřemýšlej, co čteš. Tvoje obvyklé myšlení, které používáš každý den, ti tady ale vůbec, vůbec dobře neposlouží. Spíš se, prosím, zaměř na pocit, který v tobě zůstane pokaždé, když kousek knihy přečteš a pak tu knihu položíš na stůl. No, zkus to. Jestli to bude fajn, dobrej pocit, hřejivej, můžeš tedy podle mě číst rád dál. Jestli ne, tak tu knihu můžeš předat někomu, u koho cítíš, že by tohle mohlo vyjít. V obou případech - díky, žes to dočetl až sem. I to ti mohlo docela slušně pomoci. Svět máš, svět, máš kde a na čem stavět. Jo, ta tvoje